

Minőségmenedzsment a könyvtárban

A szavak jelentésváltozásáról, jelentésváltoztatásáról nemcsak a nyelvészek tudnak sokat, a közember is napra-nap szembesülhet ilyesmivel. A sokáig ezt vagy azt jelentő szó, amely egyértelmű (univok) volt, egyszer csak mást (is) kezd jelenteni, többjelentésűvé válik (ekvivok), hogy azután – esetleg – megint egyjelentésűvé váljon, immáron a második, származtatott póluson. Nem szükség e folyamat és eredményei bemutatása céljából nyelvtörténeti példákhoz fordulni (mint amilyen mondjuk a cseléd szó eredeti – gyerek jelentésű –, majd mai, pontosabban immár tegnapi jelentése, az alkalmazott, házi szolga értelmében). Szinte napra-nap találkozhatunk ilyen módosulásokkal, sokszor épp abban a fázisban, amikor még nem is tudatik bizonyosan, hogy épp melyik jelentése az „érvényes” (ki tudja például bizonyosan, hogy a revolúció *ma* mit jelent – a kontextus persze eligazít, de a bizonytalanság fennáll.) De persze vannak immáron véglegesen a másik, az új póluson elhelyezkedő szavak, terminusok is szép számmal, amelyeknél azonban mindenki tudja (és nemcsak érzi, sejtí), mi volt a korábbi (épp csak frissen érvénytelenült) jelentése. A logisztika lehet erre a legjobb példa, hisz *ma* már csak és kizárólag olyan tervezési és irányítási folyamatot értünk rajta, amely alapanyagoknak, félkész és késztermékeknek, valamint a kapcsolódó információknak a származási helyről a felhasználási helyre történő áramoltatását valósítja meg, nem pedig mint tegnap, a formalizált, matematikai logikát (a logisztikai bázis, parasztosan mondva: raktár, és nem logikusok kutatóhelye). És valamiféle ilyen jelentésváltozáson van átmenőben a minőség kategóriája is. Ennek legfényesebb tanúbizonyága, hogy – nem is olyan régen, sőt *ma* is – a minőséget a mennyiséggel, a kvalitást a kvantitással szembeállítva, vele korrelációban volt szokás meghatározni, *ma* pedig aligha van kvantifikáltabb, kvantifikációra jobban rászoruló fogalom, mint a minőségé.

Skaliczki Judit és Zalainé Kovács Éva frissen megjelent könyve természetesen nemcsak szemantikai, jelentéstani értelemben fontos alkotás, sőt talán e nemből a legkevésbé fontos. Ám kétségtelen, hogy újabb értelemmel dúsítja fel a minőség szó jelentését, és – vele összefüggésben – a címben szereplő másik két terminusét (menedzsment, könyvtár) is. *Ma* még – talán – ez a feldúsítás látszik jobban, áll az előtérben, ám bizonyos, hogy a nem is oly távoli jövőben immár *ez* a jelentése a minőségnek lesz *a* jelentés (vagy legalábbis alapjelentés). Mert hisz mit tesz a szerzőpáros könyve? Mindenekelőtt azt, hogy bemutatja, definiálja és meghatározza (a kettő nem ugyanaz) a minőséget. E határozmányok megadásának persze nem az az értelme, hogy jelentéstani, szemantikai konklúziókra jussanak. A minőséggel való „bábrálás”, az olyan alfejezetcímek és persze a mögöttük álló szócikkek, mint *A minőséggel kapcsolatos fogalmak*, *A minőség jelentése*, *Mitől függ a minőség?* *A minőség forrásai* stb. azt a tisztánlátást szolgálják, amely sine qua

non-ja a továbbiaknak. És e továbbiakon van a hangsúly. Annak bemutatását, hogy az új és többszörösen összetett jelentésű minőségnek mi a szerepe a könyvtárban, hogyan valósítható meg könyvtári térreumon, miként konstatálható, mérhető és javítható, mi célt szolgál, és mi minden várható tőle.

A szerzőpáros természetesen az alapoknál kezdi. Nem a szójelentésekből indul ki, hanem bemutatja, felvázolja azt az éppen nem nyelvi, hanem társadalmi, társadalom- és civilizációs fejlődési alapot, amely lehetővé is teszi, de meg is követeli a minőséget ebben az új értelemben. Ezekbe az alapokba beletartozik a globalizáció kérdésköre és folyamányai csakúgy, mint az ipari és szolgáltatási kultúra újabb fázisainak elemzése, a könyvtári és információs világ válságának és válságból való kibontakozásának, más alapokon, más bázison történő újjászerveződésének ecsetelése csakúgy, mint a konkrét fejlemények, az 1997-es könyvtári törvény és folyamányainak bemutatása.

A szerzők – ritka következetesség – nemcsak megtanítják az olvasót, a könyvüket forgatókat arra, hogy milyen fontos mindent előlről kezdeni, mindent világossá tenni, mindent behelyezni azokba az összefüggésekbe, amelyekbe való, hanem maguk is így cselekszenek. Náluk nem lóg semmi a levegőben. Nem azzal kezdik, hogy „végy egy egyenest!”, hanem megmondják, mi az az egyenes, és miért kell „venni”. De – és ez talán még ritkább tulajdonság – korántsem kerítenek nagy feneket a dolognak. Röviden, tömören foglalják össze a lényegét, szöszaporításra, oldott csevelyre, kis színesekekkel való „élénkítésre” fontoskodásra (stb.) egyetlen egy példát sem tudnánk mondani az egész könyvből. De arra sem, hogy valamely fogalmat, terminust, folyamatot, összefüggést, képletet, táblázatot (stb.) homályban hagyának, ne magyaráznák meg miben- és milyenlétét, ne tisztáznák felmerülésének okát és jelentőségét, kapcsolódásait egyéb fogalmakkal, terminusokkal, folyamatokkal stb. Világszerte divat – talán Wittgenstein példája volt leginkább gerjesztője e divatnak – szak- és tudományos könyvek, dolgozatok fejezeteinek, alfejezeteinek, al-alfejezeteinek tizedesekkel való jelölése. Skaliczki Judit és Zalainé Kovács Éva is ezt a metódust alkalmazza (pl.: 2. A minőségmenedzsment könyvtári meghonosítása és alkalmazása; 2.1. A könyvtári minőségirányítási rendszer ... 2.33.1. A minőségtervezés lépései stb.), ám – megint csak sokakkal ellentétben – e hierarchikus fel- és beosztásnak értelme is van, és végtelenül konzekvensen van végigvívve az egész anyagon. És ez éppen nem formális kérdés. Az anyagot végig az utolsó momentumig átgondolták, elrendezték a szerzők, következetlenségek egyáltalán nem fordulhatnak elő, hisz a rendszer mintegy magától dobná ki őket, egyszerűen nem lenne – helyük.

És minden „szárazsága”, könyörtelen logikája, hézagot nem hagyó gondolatmenete ellenére ez a rend visz lendületet, magával ragadó menetet a műbe, és teszi lehetővé, hogy jóllehet épp az elemi egységekig való el- és szétosztása az anyagnak a részletekben való búvárkodást, tanulást is nemcsak lehetővé teszi, de szinte kiköveteli, ugyanakkor az egyben való elolvasásra, a könyvön való végigszáguldásra is csábít.

Éz utóbbit teszi annál is inkább, mivel az egyes fejezetek szorosan egymásra épülnek, egymásból folynak, következnek. Az általános bevezetést a minőségmenedzsment könyvtári meghonosításáról és alkalmazásáról szóló fejezet követi, ezután jön a minőségirányítási rendszer bevezetésének lépéseit taglaló rész, majd a stratégiai terv készítését bemutató, a minőségmenedzsment alkalmazásának mód-

szereit és technikáit görcső alá vevő, a Minőségügyi dokumentációs rendszert taglaló (utolsó pontjában, a 6.41-esben a Minőségi Kézikönyvet bemutató részzel), a szolgáltatások minőségének biztosítását és értékelését elemző, majd – végül – a humán erőforrás minőségi kérdéseit feldolgozó fejezet. A kötet sok folyamatábrát, szemléletes grafikus ábrát tartalmaz, de igen könnyű lenne, bár persze teljesen fölösleges is, a fejezetek rendjéről is egy ilyen könnyen áttekinthető grafikai modell készíteni.

A roppant egységesnek és áttekinthetőnek tűnő (és többedik olvasásra is annak bizonyuló) műnek van azonban egy igen fontos és éles belső dichotómiája. Elmélet és gyakorlat kettősségéről van szó. A minőségmenedzsment maga diktálja ezt a kettősséget. Hisz eminenter *gyakorlati* tevékenységről van szó. A menedzsment maga garancia erre. És persze *könyvtári* (minőség)menedzsmentről szól a könyv, a könyvtár pedig szinte banauzikusan gyakorlat. Akik – bizonynyal vannak ilyenek – úgy vélekednek, hogy éppen ezért fölösleges luxus a minőségmenedzsment, hisz ezt csinálják, ezt csináljuk mi könyvtárosok időtlen idők óta, miként prózában beszélt retorikai stúdiumok nélkül is Jourdin úr is, nos, az így vélekedők különös meglepetésben részesülhetnek. Feltételezik, hogy egy, a gyakorlatról szóló könyv csak elméleti lehet, ám a szerzőpáros munkája maga a merő gyakorlatiasság. Példákkal él, gyakorlati lépéseket mutat be, a gyakorlat technikáit és fogásait ismerteti, a gyakorlat elemeivel telítődik minden oldalán. Ám persze arra is rá kell jönniük ezeknek a kétkedőknek, hogy Kantnak, Kant egyik leghíresebb esszéjének van igazsága. Csak az „fekhet jól” a gyakorlat ágyában, aki jól megágyazott magának az elméletben. A közvetítés ősrégi filozófiai kategóriája lép itt, ebben a könyvben (is) érvénybe. Az elméleti megfontolások, a – látszólag – levegőben lebegő absztrakciók rendre mint a gyakorlati lépéseket önmagukkal közvetítő mechanizmusok lepleződnek le. Nem arról van szó, hogy a toposz noétoszban (az ideák világában) lévő szellemi entitások „vezérlik” az alant mozgó gyakorlatot, hanem arról, hogy a gyakorlatban (nem ante és nem post, hanem in rebus, ahogy a realisták mondták már a középkorban is) magában vannak benne azok az elméleti megfontolások és apparátusok, meglátások és architektúrák, amelyek nélkül – és éppen ezért – maga a gyakorlat sem működhet. (Ennek a dichotómiának szép példáját nyújtják az egyes elemzések, *Ramháb Máriának*, a kötet végén található *Esettanulmány* szerzőjének, a szerzőpárost triásszá kiegészítő kecskeméti megyei könyvtárigazgató-nőnek az írása kiváltképp. Hisz ebben az esettanulmányban rendre arról esik szó, hogy az egyes, megtett vagy megtenni szándékozott lépéseket mindenkor rögzíteni kell – írásban, jelentésben, dokumentációban, és csak akkor – ráadásul ezen „elméleti” anyagok ugyancsak „elméleti” kiértékelése után kerülhet sor a gyakorlat folytatására. Hogy egy nagy nyelvész, Zsilka János tézisét parafrázeáljuk: elmélet és gyakorlat a legbizalmasabb viszonyban állnak egymással, kölcsönösen egymásban fekszenek.)

Nem elmélet és gyakorlat, hanem köznapi, mindennapi gyakorlat és távlati, távlatos cél dichotómiája is megjelenik azonban a műben. Nem egyenlő súlyal szerepelnek persze. Ezúttal a köznapi gyakorlat a hangsúlyos oldal. Arról szól a könyv, hogy miként kell csinálni a minőségmenedzsmentet. Hogyan kell hozzáfogni, mik az első lépések, ezeket milyen más lépések és milyen sorrendben követik, hogyan épülnek egymásra a gyakorlati lépések, hogyan kapcsolódnak más irányokból indult és – esetleg – másfelé haladó, de ugyancsak gyakorlati lépé-

sekkel stb. Ám a mindennapok „porfelhője” nem borít be mindent, és semmiképp sem lehet akadálya a látásnak, a cél és a perspektívák látásának. Ez a dichotómia is a legszorosabb egymásrataltságról tanúskodik, korrelatív kategóriákról van itt (is) szó. A tervek, a célkitűzések, a stratégia által meghatározott „csúcsok” beteljesítése, meghódítása érdekében tesszük a gyakorlati lépéseket, a tőlük legtávolabbra esőnek látszókat is. És ebben megint excellálnak a szerzők (Ramháb Mária pedig hozza nekik a vaskos igazolásokat), egészen világosan, plauzibilisen tudják beállítani úgy a „dolgot”, hogy bárki felfoghassa: a kettőnek csak együtt van értelme (és így létjogosultsága), önmagában a dichotómia egyik tagja sem létezhet, vagy ha igen, annál rosszabb.

A minőségmenedzsment, a minőségbiztosítás – hál’ istennek – ma már minden könyvtáros számára ismert fogalmak (vagy inkább csak szavak?). Más, egészen más azonban hallani a harangozást, mint magát a harangkötelet húzni – fősriftoosan. És, jóllehet a 3K is örömmel regisztrált minden, a minőségmenedzsmenttel kapcsolatos eseményt, híradást, kezdeményezést, azért az világos volt mindannyiunk előtt, hogy ezt a „bizonyost” egyszer már, végre meg is kellene tanulni. És ez volt és maradt egészen mostanig, a punctum saliens. Miből? Kitől: Mi módon? Volt egy nagy projekt (erről számol be Ramháb Mária esettanulmánya), voltak továbbképző tanfolyamok, voltak..., no, olyan sok minden azért nem volt, és főként nem volt *tankönyv*. Most már van, és azt is elárulhatjuk olvasóinknak, hogy ez a tankönyv magas színvonalú. Nincs jobb nála ma a nemzetközi mezőnyben sem (e sorok írója mindenesetre nem találkozott jobbal, rosszabbal viszont számos esetben). Persze, mint minden jó tankönyv, e munka sem csak (?) tankönyv. Tömör, *minden* fontosat tartalmazó összefoglalás, kézikönyv is hát egyúttal, gyakorlati útmutató is, kalauz. „kályha”, amelyetől el lehet, és mostantól el is kell majd indulni. Szerzői számos fontos dologgal írták már be magukat a hazai (és részint a nemzetközi) könyvtári szakmai élet és világ aktáiba. Nem lehetetlen azonban, hogy az utókor, lehet kissé egyoldalúan, legtovább e mű alkotóiként fogja majd számon tartani őket. (VK)

(Skaliczki Judit–Zalainé Kovács Éva: Minőségmenedzsment a könyvtárban. Veszprém–Budapest, 2001.)

Somogyi könyvtáros ki kicsoda

„A Ki kicsoda a polgári társadalom jellegzetes kiadványtípusa. Már nem a születés, hanem az egyéni érdem, tehetség határozza meg az emberek helyét kortársaik között. A XX. század végén a lexikon nem a hősök nagy tetteinek krónikája. Feladata a társadalom keresztmetszetének olyan bemutatása, ahol az egymást kiegészítő jelentős vagy kevésbé jelentős alkotóknak egyaránt helyük van. Helyük van mindazoknak, akik elősegítették az összmagyarság vagy a szűkebb terület kultúrájának gyarodását” – írja a karcsú kiadvány bevezetőjének első mondatában a mű szerkesztője, *Varga István*. Igaz és szép mondatok ezek, külön-külön mindegyikkel, mindegyiknek a jelentésével, értelmével szívesen egyetérthetünk,

egyetérthet bárki. A mondatok azonban ellentmondanak egymásnak. Mert hát hogy is van ez: nem a hősök, a nagyok a fontosak, hanem *mindenki* fontos; mégse mindenki fontos, a születés önmagában nem számít, törlendő; az egyéni érdem, a tehetség a döntő; a legfontosabb az, hogy elősegítsük az összmagyarság vagy a szűkebb terület kultúrájának gyarapodását... stb. Netán mégsem tudna fogalmazni az érdemes szerkesztő? A maga számára sem tisztázta volna pontosan a „dolgot”, a feladatot? Vagy nem érzi „eszméi közt az űrt” (Madách)? Azt hisszük, nem erről van szó. De hát akkor miről?

E sorok írója úgy véli, objektív, a tárgyban fundált, és éppen ezért termékeny ellentmondásokkal állunk szemben. A Ki kicsoda – nem hisszük, hogy túlzásokba esnénk – nem a polgári, hanem a későpolgári, a posztmodern korszak műfaja. *Ki kicsodák* persze voltak korábban is (és milyen kitűnőek, hazánkban is, még a XIX. század elejéről is, pedig hol volt akkor a polgári társadalom!), ám azok pontosan tudták, mit is akarnak és miért. Ma, a posztmodern korszakban, amikor meghalt a „nagy narratíva”, amikor nem a kantí (és scheleri, hartmanni, hesseni stb.) értékvilág borul csillagos égboltként mindannyiunk fölé, amikor – többek közt e csillagok helyett is – értékválasztás és anything goes (Feyerabend) az uralkodó jelszó, egyszerűen nincs mérce arra, hogy kik szerepeljenek egy – valamiképp mégiscsak a bármily tűnékeny „örökkévalóságot” megtestesíteni, képviselni hivatott – Ki kicsodában. Ezért aztán, mivel igazándiból mindenkit mégsem lehet – gyakorlati okokból – felvenni, formális és formalizált Ki kicsodák jelenhetnek már csak meg, előkészítve, megalapozva mintegy a posztmodern koncepciók által eltakart, de csak annál nagyobb vehemenciával készülődő újpozitivizmust.

A *Somogyi könyvtáros ki kicsoda* is így készült. Könyvtárosok, a megyében működők vagy „működtek” szerepelnek benne a lehető teljességgel. Ez a teljesség persze fölöttébb viszonylagos. És nemcsak azért – erre a szerkesztő is hivatkozik –, mert nem mindenki küldte vissza az adatlapot vagy járult hozzá személyes adatai közléséhez, hanem elsősorban talán azért, mert egyszerűen képzelenség minden, a megyében valaha könyvtárosként (is) működött személyről tudomást szerezni, neki kérdőívet kiküldeni stb. Ez persze nem baj. A Ki kicsoda – jellegénél fogva – amúgy is állandóan csak work in progress lehet, sohasem készülhet el. (Mindig meghalhat valaki, és így per definitionem kihull a rostán, mindig „születik”, vagyis munkába, állásba lép valaki, aki így immáron virtuális szereplője a műnek stb.). De hát akkor mi az értelme az egésznek?

Úgy véljük, nagyon is van értelme, sőt, igen sokféle értelme, jelentősége, haszna van egy ilyen kiadványnak. És nem is az a legfontosabb benne, hogy adattár (amely persze állandóan bővíthető, komplettírozható, gondozható), a „személyi állomány” egyedi leltárkönyve. Elsősorban talán azért fontos egy ilyen kiadvány, mert hatalmas kohéziós erő van benne, amely minden, a kiadványt forgatóra ki- és átsugárzik. Ha tudunk egymásról, ha a másutt vagy akár a szomszéd hivatali szobában dolgozóról megtudjuk, amit e Ki kicsodából megtudhatunk, máris közelebb kerültünk hozzá. Hisz az adatsorok – igen helyesen – korántsem csak a szűk szakmai paramétereiket adják meg, hanem kitérnek a szülők foglalkozására, az iskolai tanulmányokra (és nemcsak a lezáró, a legmagasabb képzettségi fokot megadó intézményre), a házastársra, a gyermekek számára, nemére és nevére, a (nem feltétlenül könyvtári) publikációkra, az – ugyancsak nem mindig könyvtári érdemekért kapott – kitüntetésekre, a tanulmányutakra stb. Értékelést – és milyen

helyesen – egyetlen szóval, utalással sem ad a kiadvány. Aki csak egy kicsit is ismerős a somogyi könyvtári világban, könnyedén felfedezhet a szereplők közt nem egy (sőt meglepően sok) országos hírű szakembert, szakmai nagyságot is (olyanokat, akik beírták már nevüket a magyar könyvtártörténetbe), és persze olyanokat is, akikről majd csak a jövőben derül ki, hogy... Az érdemek elosztása, nyilvánvaló, nem a Ki kicsoda dolga. Maga a felvétel gesztusa sem értékelés, hanem egyszerű tényrögzítés.

De nemcsak a kohéziót megteremtő, az oly igen szükséges szakmai összetartozást növelő crejét és becsét emelnénk ki a műnek. Ez a Ki kicsoda, épp pártatlansága, objektivitása, újpozitívista jellege, valamint tudatosan vállalt (és nyilvánvalóan iszonyúan sok munkát kívánó) adatgazdagsága, igen széles skálájú információs tartománya miatt *elsőrendű történelmi, művelődés- és köztörténelmi, szakma- és kortörténelmi kútforrás, szociológiai és mikrotörténelmi forrásmunka*. Olyannyira az, hogy bárki belelapozót prompt – és persze fölöttébb egyéni – „szintézisekre” csábít. Kikből toborzódtak Somogyban a könyvtárosok, milyen szellemi batyuval láttattak el, hogyan házasodtak, milyen a tipikus „karriervonaluk”, meddig bírták a könyvtárosságot stb., stb., stb.

Ezek persze csak olyan szubjektív, tudottan is ideiglenes és henye képzelgések lesznek, de természetesen egészen komolyan is el lehet végezni, a forrás, a kútforrás immár rendelkezésre áll, „csak” kutatni kell(ene) immár.

Igen fontos, igen jelentős produkció a Somogyi könyvtáros ki kicsoda, irigykedhet minden olyan megye a somogyiakra, amelynek még nincs. (VK)

(Somogyi könyvtáros ki kicsoda. Szerk.: Varga István és Varga Róbert. Kaposvár, 2001.)

Együttműködés a Kárpát-medencei magyar elektronikus könyvtárakért

A határon túli magyar kulturális örökség digitális megőrzése

2001. október 13–14-én Szolnokon, a Versegly Ferenc Megyei Könyvtárban néhány határon túli magyar civil szervezet és a MEK Egyesület kezdeményezésére tanácskozást tartottak a Kárpát-medencei magyar elektronikus könyvtárak létrehozása érdekében.

A résztvevők megegyeztek a szolgáltatás tartalmi és formai kérdéseiben. Az együttműködők a továbbiakban a MEK Egyesület szakosztályaként kívánnak dolgozni azért, hogy a területükhöz kötődő magyar kulturális és tudományos dokumentumokat megőrizzék és az Internet segítségével az egész világ számára elérhetővé tegyék.

A Magyar Elektronikus Könyvtár (MEK) 1994 óta gyűjti és szolgáltatja az Interneten a tudományos, oktatási és kulturális vonatkozású elektronikus dokumentumokat [www.mek.iif.hu]. A szolgáltatást könyvtári vonatkozásban 1999 óta az Országos Széchényi Könyvtárban működő MEK osztály szervezi, koordinálja.

A tanácskozáson a következő szervezetek vettek részt: Zenith Műhely (Szabadka, Vajdaság), Mura-szombati Könyvtár (Szlovénia), Zenith Polgári Társulás (Kicsind, Felvidék), Begai Péterné (Erdély).

A találkozó a Nemzeti Kulturális Alapprogram támogatásával jött létre.

További információk:

Országos Széchényi Könyvtár MEK Osztály
Telefon: 36-1-224-3741; e-mail: info@mek.oszk.hu.

A Magyar Könyvtárügyért Alapítvány

A Magyar Könyvtárügyért Alapítványt a Kisalföldi Könyvtárosok és Könyvtárak Egyesülete, a Magyar Könyvtárosok Egyesülete, az MKE Műszaki Könyvtárosok Szervezete, a Komárom-Esztergom Megyei Szervezete, valamint Mezei György és Mészáros Antal hozták létre 1992-ben.

Az Alapítvány célkitűzései között szerepel, hogy segítse a magyar könyvtárügy fejlesztését, támogatást nyújtson a vándorgyűlésekhez, elősegítse a könyvtárosok részvételét a hazai és nemzetközi rendezvényeken.

Az Alapítvány két vándorgyűlést támogatott eddig, a győrit és a debrecenit, 66 könyvtáros továbbtanulásához járult hozzá egy-egy szerény összeggel.

Ebben az esztendőben az Alapítvány a nyíregyházi vándorgyűlésen részt venni szándékozók számára írt ki pályázatot. A pályázók támogatást kérhettek az útiköltségükhöz, a részvételi díjhoz, a szállásköltséghez. 82 fő jelentkezett: 55 munkavállaló, 18 nyugdíjas, 8 pályakezdő, 1 diák. A kuratórium 74 főnek ítélte meg a támogatást, közülük 51 fő vette igénybe. Az Alapítvány 131 240 Ft-ot fizetett ki. A támogatás megítélésénél kiemelt szempont volt a kistélepülésekről, az ország másik végéből érkező kollegák támogatása.

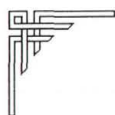
Az Alapítvány a jövőben is szeretne úgy tevékenykedni, hogy a célkitűzéseiben megfogalmazottaknak eleget tegyen. Ehhez szükséges azonban a könyvtáros társadalom támogatása.

Kéri az Alapítvány kuratóriuma, hogy tegyenek javaslatot támogatásra méltó témákra, feladatokra. Kéri az Alapítvány, hogy akinek módja van anyagi támogatásra, járuljon hozzá az Alapítvány tőkéjének gyarapításához, akár közvetlen pénzbeli juttatással, akár jövedelemadója 1%-ának felajánlásával, akár szponzorok szerzésével.

Magyar Könyvtárügyért Alapítvány

Győr, Baross Gábor út 4.
OTP Bank Rt. 11737007–20535133

*Biczák Péter elnök
Szalai Gáborné titkár*

NYÍLT LEVÉL AZ OLVASÁSÉRT A HARRY POTTEREN INNEN, AZ ÜVEGHEGYEKEN TÚLRÓL

Kedves Olvasó!

Biztosan Ön is rossz érzés fogja el, ha a következő kérdéseket hallja:

- *Eleget olvasnak a gyerekek?*
- *Elég sok gyerek olvas?*
- *Hányan értik, amit olvasnak?*

A válaszok ugyanis egyre aggasztóbbak: *Nem. Nem. Kevesen. Egyre kevesebben.* Sokan nem szeretik ezt hallani, hisz *nem tudják, mit tehetnének ellene. Mindenkit szorongással tölt el a látszólagos kilátástalanság.*

Csudát természetesen semmiféle programtól sem várhatunk. *De mégis. Próbáljunk tenni valamit! Segítsen Ön is!*

JONATÁN

Első Országos Könyvmolyképző

néven nagyszabású programot indítunk, melynek célja, hogy minél több gyermeket *olvasásra csábítson.*

Komoly hangsúly van a csábításon. Hisz minden olvasópalántának azt kell megéreznie, hogy az olvasás élmény, szórakozás, sok-sok öröm forrása. De még tudjuk, nem felejtettük el, hogy a kezdet bizony nehéz. Ki hamarabb, ki később érez rá az izére, válik igazi, szenvedélyes olvasóvá. Ezért minden lehetséges módon próbáljuk elbűvölni őket, segítünk, hogy átvészeljék a nehéz időszakot. Apró ajándékok, biztatás, dicséret, teljesítményük elismerése és jutalmazása, mind-mind a „fegyvertárunkba” tartozik.

Mi a program lényege?

A Klubba jelentkezőknek öt alkalommal, havonta különböző szemelvényeket küldünk *életkoruknak megfelelő, érdekes, élvezetes* irodalmi alkotásokból. A szemelvényvel kapcsolatban kérdéseket teszünk fel, melyekre választ várunk az olvasótól. Válaszai alapján pontszámokat szerezhet. Lehetőséget adunk még véleményének kifejtésére, és arra, próbálja meg továbbfűzni a cselekményt. Mindkét módon további pontokra tehet szert. Ha a szemelvény alapján kedvet kap, és a teljes szöveget elolvassa, annak feldolgozására hasonló módon lehetőséget adunk, és pontjai tovább gyarapodnak. *Igyekszünk olyan irodalmat választani, mely széles körűen hozzáférhető, megvásárolható, kölcsönözhető.* A programunkhoz csatlakozók számára kedvezményesen juttatjuk el az igényelt könyveket.

A tanév végén a megszerzett pontok alapján nyeri el a klubtagság valamelyik fokozatát, az egyszerű tagtól az olvasás mestere címig. Klubtagságát egy bankkártyához hasonló plasztikkártya igazolja majd. Dolgozunk rajta, hogy klubtagságával minél többféle kedvezmény járjon. (Pl. könyvesbolti vásárlás esetén)

További felvilágosítással Takács Edit szolgál a 62/551-132-es telefonszámon. Célunk közös, kérjük, jelentkezzen! Üdvözlettel:

Jonatán és munkatársai

